

РЕШЕНИЕ

№ 1277

гр. София, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Василена Дранчовска

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Василена Дранчовска Въззивно гражданско дело № 20231100501359 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Въззивното производство е образувано по подадена в законоустановения срок въззивна жалба на ответника Агенция П.И. срещу решение № 13974 от 05.12.2022 г., постановено по гр.д. № 21698/2022 г. по описа на СРС, 36 състав, с което е уважен предявеният от ЗК „Л.И.“ АД положителен установителен иск с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 410, ал. 1 КЗ, вр. с чл. 49 и чл. 45, ал. 1 ЗЗД за сумата от 536,64 лв., представляваща регресно вземане за изплатено обезщетение по щета № 2231-1261-17-402906 по автомобилна застраховка „Каско“ за застрахователно събитие, настъпило на 22.02.2017 г., ведно със законна лихва върху сумата от датата на депозиране на заявлението – 09.11.2021 г., до окончателното й изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по гр.д. № 63917/2021 г. по описа на СРС, 36 състав.

Въззивникът поддържа, че решението е неправилно поради нарушение на материалния закон и необоснованост, доколкото съдът не се е произнесъл по наведеното от ответника възражение за изтекла погасителна давност. Оспорва приложения протокол за ПТП, който не съдържа ясно описание на механизма на ПТП, местопроизшествието не било посетено от органите на МВР и не бил представен снимков материал, поради което не се доказвал механизма на ПТП от събраните частни свидетелстващи документи. Счита, че е налице съпричиняване от водача на МПС, който не е съобразил скоростта си с условията на пътя.

Намира, че заключението на САТЕ не може да послужи за доказване на застрахователното събитие, като констатираните увреждания можело да настъпят и от удар в бордюр или по друг начин. Оспорва наличието на покрит застрахователен риск и на предпоставките за изплащане на застрахователно обезщетение предвид липсата на доказателства за липса на изключващите отговорността на застрахователя обстоятелства. Ето защо, моли решението на СРС да бъде отменено, а предявеният иск да бъде отхвърлен изцяло.

Въззиваемият ЗК „Л.И.“ АД подава отговор на въззивната жалба, с който оспорва същата. Счита, че решението на СРС е правилно и моли да бъде потвърдено.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на страните, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като въззивният съд споделя мотивите на първоинстанционния съд и на основание чл. 272 ГПК препраща към тях. Във връзка с доводите във въззивната жалба следва да се добави следното:

С оглед твърденията на страните по делото са обявени за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че към 22.02.2017 г. между ищеца и водача на увредения автомобил е съществувало валидно правоотношение по договор за застраховка „Каско“, като в изпълнение на договорното си задължение ищецът е заплатил застрахователно обезщетение в размер на 536,64 лв. за щети от ПТП, настъпило на 22.02.2017 г.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства е видно, че на 22.02.2017 г. е било реализирано ПТП, представляващо покрит риск по застрахователното правоотношение – същото е възникнало като застраховка по клауза „Каско“ на МПС, Клауза 1 (л. 10 от делото), част от покритието по която са щетите, причинени от ПТП, какъвто е и процесният случай. Събитието е настъпило на бул. „Самоковско шосе“, като лек автомобил „БМВ 525 ХД“ с рег. № ***** се е движил с посока от гр. София към гр. Самоков и на около 400 м. след разклона за с. Долни Пасарел превозното средство е преминало през необезопасена и несигнализирана дупка на пътното платно. Описаният механизъм на ПТП се установява от гласните доказателства и представените протокол за ПТП и уведомление за настъпило застрахователно събитие. Свидетелят Н.И.А., водач на лекия автомобил „БМВ 525 ХД“, потвърждава изложеното в частните свидетелстващи документи, подписани от него, като разказва, че ПТП е настъпило след разклона за Пасарел на пътя София – Самоков, като се е движил със скорост от около 60-70 км./ч. при валеж от дъжд и е попаднал в дупка, която не е могъл да види, тъй като се е намирала непосредствено след завоя. Свидетелят А. допълва, че дупката е била голяма и дълбока, като са се спукали две гуми на автомобила му и последният не е могъл да се движи на собствен ход след инцидента, поради което водачът

се обадил на тел. 112, на място дошли служители на КАТ и съставили протокол за ПТП. Изложеното се потвърждава от заключението на приетата по делото САТЕ, неоспорено от страните, съобразно което отразените щети на застрахования при ищеца автомобил съответстват на описания механизъм на ПТП и са в пряка причинно-следствена връзка с настъпилото застрахователно събитие. В подкрепа на изложеното е и представеният по делото протокол за ПТП, който представлява официален документ с материална доказателствена сила относно извършените пред длъжностното лице изявления и действия (арг. чл. 179, ал. 1 ГПК). Макар и автоконтрольорът да не е станал свидетел на събитието и изводите му относно механизма да нямат обвързваща доказателствена сила, той е посетил местопроизшествието (противно на доводите във въззивната жалба) и е съставил схемата на ПТП съобразно констатираната на място пътна обстановка, като е отразил видимите щети на увреденото МПС, настъпили в причинна връзка с описания механизъм на ПТП (съобразно експертните изводи). Липсата на снимков материал, изготвен по реда на Наредба № I-167 от 24.10.2002 г. за условията и реда за взаимодействие между контролните органи на Министерството на вътрешните работи, застрахователните компании и Агенцията за застрахователен надзор при настъпване на застрахователни събития, свързани с моторните превозни средства, не опровергава извода за настъпване на събитието при изложените фактически обстоятелства и в причинна връзка с наличието на несигнализирана и небезопасна дупка на пътното платно, доколкото същият се установява несъмнено от всички писмени и гласни доказателства по делото. Ето защо, възраженията на въззивника за липса на доказателства за настъпване на застрахователното събитие с оглед представените частни свидетелстващи документи са несъстоятелни и при съвкупна преценка на събрания доказателствен материал следва да се приеме, че процесните вреди са настъпили именно при описания в исковата молба механизъм на ПТП.

Съгласно разпоредбата на чл. 30, ал. 1 от Закона за пътищата, Агенция „П.И.“ осъществява дейностите по изграждането, ремонта и поддържането на републиканските пътища. Лицата, които стопанисват пътя, следва да го поддържат в изправно състояние, да сигнализират незабавно препятствията по него и да ги отстраняват във възможно най-кратък срок, като извън населените места служби за контрол, определени от администрацията, управляваща пътя (ответното предприятие-въззивник), контролират изправността и състоянието на пътната настилка, пътните съоръжения, средствата за сигнализация и пътната маркировка – арг. чл. 167, ал. 1 и ал. 3 ЗДвП. В настоящия случай с оглед установената фактическа обстановка несъмнено е, че ПТП е настъпило поради наличието на небезопасна и несигнализирана дупка на пътното платно на път от републиканската пътна мрежа (обстоятелство, което не се оспорва от ответника, а и се установява от Решение № 945 на МС от 1.12.2004 г. за утвърждаване на списък на републиканските пътища), съществуването на която се дължи на противоправното и виновно (съобразно презумпцията, регламентирана в разпоредбата на чл. 45, ал. 1 ЗЗД) бездействие на служител на ответника, който в нарушение на горепосочените законови разпоредби не е изпълнил възложеното му задължение да стопанисва надлежно пътното платно и да го поддържа в изправно състояние, а при наличие на препятствие на него – да го обозначи.

Следователно, възраженията във въззивната жалба за липса на противоправно бездействие на служител на ответника са несъстоятелни, като ответникът носи отговорност за обезщетяване на причинените щети. Същевременно, по делото не се доказва бланкетното възражение на ответника за съпричиняване от страна на водача на застрахованото МПС – от показанията му се установява, че същият се е движил с позволена за пътния участък и съобразена скорост от 60-70 км./ч. (на извънградски път позволената скорост е 90 км./ч. при липса на данни за допълнителни ограничения в конкретния участък), като същият не е имал възможност да възприеме дупката на пътното платно, по което се движи, тъй като тя е била разположена след завой. В този смисъл, не се установява водачът да е управлявал МПС с несъобразена скорост, поради което липсва противоправност на поведението му и не се установяват други негови действия, които да са допринесли за настъпване на инцидента. Ето защо, ответникът носи отговорност за обезщетяване на причинените щети в пълен размер.

Във въззивната жалба не са изложени конкретни доводи срещу размера на присъденото застрахователно обезщетение, поради което с оглед ограниченията на въззивната инстанция този въпрос не следва да се обсъжда по същество, като предвид установяване на всички елементи от фактическия състав на спорното право предявената искова претенция се явява основателна изцяло.

С оглед основателността на иска следва да се разгледа заявеното при условията на евентуалност в отговора на исковата молба възражение за изтекла погасителна давност. Действително, първоинстанционният съд е пропуснал да се произнесе по него, но този порок не подлежи на отстраняване по пътя на чл. 250 ГПК, доколкото съдът се е произнесъл в цялост по спорното право, а следва да бъде обсъден по същество от въззивната инстанция и в случай на основателност на възражението – да се отмени, респ. измени първоинстанционният акт.

Регресното вземане на застрахователя по имуществена застраховка срещу причинителя на вредата се погасява с общата петгодишна давност (при липса на специална законодателна уредба, предвиждаща различен срок), която започва да тече от датата на възникване на вземането, от когато същото е изискуемо предвид липсата на уговорен падеж – арг. чл. 114, ал. 1 ЗЗД. Съгласно разпоредбата на чл. 410, ал. 1 КЗ, регресното вземане възниква с плащането на застрахователно обезщетение на увреденото лице, от когато платилият застраховател встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата – до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. По делото не се спори, а и от представеното преводно нареждане (л. 11 от делото на СРС) се установява, че ищецът е изплатил застрахователно обезщетение по процесната щета на 31.03.2017 г., от когато е започнал да тече петгодишният давностен срок за възстановяване на вземането от ответника. Същият е бил прекъснат с подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на 09.11.2021 г., от която дата установителният иск се счита предявен – арг. чл. 116, б. „б“ ЗЗД, вр. с чл. 422, ал. 1 ГПК. Следователно, петгодишният срок за регресното вземане на ищеца не е изтекъл и исковата претенция не се явява погасена по давност, поради което следва да бъде уважена за пълния

предявен размер от 536,64 лв.

Предвид идентичните правни изводи, до които достига въззивната инстанция, първоинстанционното решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК въззиваемият има право на направените във въззивната инстанция разноски в размер на 100 лв., юрисконсултско възнаграждение.

На основание чл. 280, ал. 3 ГПК решението не подлежи на касационно обжалване.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 13974 от 05.12.2022 г., постановено по гр.д. № 21698/2022 г. по описа на СРС, 36 състав.

ОСЪЖДА АГЕНЦИЯ „П.И.“, адрес гр. София, бул. „*****” № 3, да заплати на ЗК „Л.И.” АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****”, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **100 лв.**, разноски във въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____